

Pustite, pisali bomo drugi!

Ko sem prebral zadnjo številko »Javne tribune« št. 101-73, sem bil presenečen in besen. Sprašujem se, kam smo prišli z našo kritiko? V kozji rog? Ali ni pri nas nobenega odkritega občana, ki bi si upal na papir napisati resnico? »Javna tribuna« je namesto da bi nas o naši stvarnosti — dobri in slabi, nadrobno seznanjala, postala list natolcevanj, saj kar mrgoli »nekih« in »nekateri« in podobno.

Bom kar konkreten:

- Na 4. strani je slika »neke« graščine: »O lastniku bo komisija še spregovorila«, piše.

- Predsednik komisije tovariš Zlatnar se na 6. strani huduje nad krediti, ki so podarjeni našim vrlim 19 občanom. Huduje se nad moralo teh ljudi, ki so brez sramu pograbili tolikšne milijone, milijone, ki so akumulirani v sklade z delavčevim delom in žulji. No, še parcele so si izbirali in bagatelno plačali. Takšna neoglodana kost je vržena ljudem in se seveda gloda naprej: od kredita 30,000.000 nastaja 50,000.000.

- Na 8. strani »Preberite še to« — ne upate si dobesedno citirati, v katerem našem gnilem trgovskem kolektivu vlada takšna »demokracija«, da delavec ne sme govoriti niti kaj si želi v novem 1974. letu. Prejeli smo Titovo pismo, venomer govorimo o delavski kontroli, govorimo o delavskih amandmajih, toda sekretar mora biti prisoten in »vleči na ušesa«, kaj bo delavec povedal. Kot »žandarmerija«.

Takšnega lista, v katerem mrgoli natolcevanj, namigovanj, »nekaterih«, pseudokritik, ne sprejemam. Če nimate svojega »jaz«, če ste vajeni tako pisati o naših žgočih problemih in homatijah uglednih občanov, pustite pero in časopis. Pisali bomo drugi, ki se ne bojimo povedati resnice, pa naj bo ta še tako boleča.

Ružić Ljubomir, upok. kap. JLA
Ljubljana-Siška
Zofke Kvedrove 6-I

Da smo kar konkretni: prvič, vsa podjetja, v katerih smo iskali izjave za našo anketo, so našeta na osmi in deveti strani 101. številke. Poleg teh, uspešnih primerov, je naš sodelavec poizkusil srečo tudi v šentvitski poslovalnici Emone — tokrat žal zaman. Sicer pa smo že v okviru ob ankete podrobno opisali, kako se mu je tamkaj godilo.

Drugič, če ste pozorno prebrali zapis razgovora s tovarišem Zlatnarjem, ste gotovo zasledili tudi stavek, v katerem je govora o osnovnih načelih delovanja komisije za ugotavljanje premoženja: »Postopek komisije je tajen. Dokler odločba ni pravnomočna, ima obravnavani občan pravico do popolne anonimnosti, po ustavi je namreč slehernemu državljanu zagotovljena pravna varnost; dokler mu

krivda ni dokazana, je pred zakonom in javnostjo še vedno nedolžen.«

Vidite, zaradi tega načela še ne moremo pisati o Janezih, Jožetih ali drugih lumpih, ampak o »nekaterih« ter nepravilnostih v zvezi z njimi. Smo pa prepričani, da je naša komisija dovolj kvalificirana za to, da bo te »nekateri« primere raziskala in ugotovila krivdo ali nedolžnost in takrat se bomo razpisali tudi mi, z imeni in priimki.

Se nekaj: ko smo že pri komisiji. Tovariš Zlatnar je omenil tudi to, da imajo precejšnje težave s »konkretno pomočjo organizacij in občanov«, kajti komisija ne išče spornih primerov, ona lahko samo preverja prijave, ki jih dobi. In tu, vidite, je lepa priložnost za pogumne ljudi brez dlake na jeziku, med katere se nedvomno uvrščate tudi vi, tovariš Ružić. Člani komisije vam bodo neizmerno hvaležni za vsak konkreten namig. Tudi nam seveda še kaj pišite, saj ne želimo, da bi naše sodelovanje ostalo samo pri konkretni kritiki našega nekonkretnega pisanja.

Uredništvo

Pojasnilo Mavrice

V zvezi s prispevkom, objavljenim v 101. številki Javne tribune v rubriki Fotokronika, vas prosimo, da objavite naslednje pojasnilo:

Lepak, ki je bil izobešen na steklenih vratih naše prodajalne »MAVRICA-Color«, Celovška 99a, smo izobesili na podlagi sklepa tretje seje komisije za preprečevanje tatvin v trgovini pri Gospodarski zbornici Slovenije, kjer jih je naša organizacija tudi nabavila.

Pripominjamo, da so pri vsebinski sestavi lepaka sodelovali pravniki, sodniki, sociologi in psihologi ter je sklep o tiskanju lepakov potrdila republiška koordinacijska komisija v soglasju z gospodarsko zbornico SR Slovenije.

Želimo poudariti, da se je naša delovna organizacija ravnala samo po navodilih službe za tržišče pri zbornici in da same vsebine lepaka nismo posebej obravnavali. Menimo, da poslovodkinja in prodajalci v omenjeni prodajalni niso prav nič krivi in ne nosijo prav nobene krivde v zvezi z izobešenim lepakom.

Upamo, da bodo cenjene stranke po tem našem pojasnilu še vedno kupovale blago v naših prodajalnah, kjer jim bomo skušali čimlepše postreči.

Brane Jereb
vodja splošnega oddelka

Poglejmo okrog sebe!

K pisanju tega pisma me je spodbudil članek v zadnji številki Javne tribune pod naslovom »Rožnik ni ogrožen«. Če sem odkrit, prav težko sem že čakal, da se bo kdo oglašil tudi z »druge strani«. Bral sem napad na projekt za izgradnjo skakalnice v »pokojnem« TT ter še v nekaterih naših listih in pogosto mi je kar kri zavrela nad tolikšno neobektivnostjo in — če že hočete — licemerstvom. Strinjam se s tovarišem Logarjem, težko je govoriti o rušenju ekološkega ravnotežja ob gradnji smučarske skakalnice, ko pa nam ga prav okrog nas, bolj ali manj odkrito, rušijo razni dimniki, izpušne cevi, smetišča... Mislim, da bi bilo pametneje, če bi se s takšno zagrizenostjo in ogorčenjem spravili nad nekulturne onesnaževalce, ki jih je veliko med nami. Poglejte samo zelenice okrog blokov, kupe odpadkov na dvoriščih, strupeno meglo, ki se vali iz tovarniških dimnikov... Dokler si bomo sami uničevali zrak, ga zastrupljali in onesnaževali okolje, toliko časa se raje ne spuščajmo v tako ostre razprave o tem, ali bi v Mostecu zgradili še eno skakalnico, ali ne.

Da se razumemo: sem sicer za skakalnico, skakalni šport mi je zelo pri srcu, toda če bi Rožnik zaradi tega res bil okrnjen, se tudi jaz pridružim nasprotnikom gradnje. Kaj je resnice na tem, pa lahko presodijo le strokovnjaki!

Miro Kunstler
upokojenec

Prijetna družba - brez alkohola

Matični klub zdravljenih alkoholikov, ki deluje v prostorih KS Hinko Smrekar v Šiški, je s svojim rednim delovanjem ustanovil že dva nova samostojna kluba — v Dravljah za 16 in v Medvodah za 12 članov, tako da jih je v Šiški ostalo le še 25. To je dobro zato, ker imajo sedaj bliže na sestanke, ki so enkrat tedensko in strogo obvezni, s tem da pride vsak z enim od svojcev.

Na zadnjem družabnem novoletnem srečanju so zopet dokazali, da se znajo tudi brez kaplje alkohola prijetno zabavati. »Kakor se nečesa navadiš, se, če je to škodljivo, tudi odvadiš«, je zatrdil eden od štirih zdravljenih poklicnih soferjev, ki je prej, tudi med vožnjo, popil tudi po cel liter konjaka dnevno. Danes so vsi zdravljeni alkoholiki čisto zadovoljni ob sadnih sokovih, črni kavici ali radenski.

»Laž je, da se ne da nehati,« je trdil naslednji. »Če le trdno hočeš, če dobro premisliš, če si trdne volje, potem lahko popolnoma prenehaš!«

Ce nekoga ni na sestanek, ga že isti ali naslednji dan obiščejo na domu, povezava mora biti v času zdravljenja neprekinjena. Moramo priznati, da danes verjetno ni nikjer več sestanka, na katerem bi imeli tako ugodno udeležbo...

Med

Čakajoč na Iskro...

Delo socialnega delavca je gotovo eno najbolj nevhvaležnih, o tem pač ni dvoma. Delo na terenu, neprijetnosti, včasih prav mučni obiski na domu alkoholikov, socialnih podpirancev, mladih prestopnikov; gneča v pisarnah, kjer si vse dneve podajajo kljuge stranke in drugi obiskovalci. Toda nad tem se delavci šišenskega zavoda za socialno delo ne pritožujejo, kajti to je del njihovega poklica. Človek se vsega navadi, potrpljenja je treba, volje in seveda ljubezni do dela. Toda nekaj vendarle je, kar žuli naše socialnike: stiska s prostorom. V osmih sobah dela 14 ljudi, kar seveda ni tako hudo porazna »naseljenost«, če bi ne bilo dejstva, da morajo socialni delavci v teh prostorih sprejemati stranke, voditi intervjuje in opravljati vse tekoče delo, ki ga pač imajo vedno na pretek. Kar predstavljajte si: v sobi sedita dve socialni delavki, vsaka za svojo pisalno mizo, obrnjeni druga proti drugi (drugačna razporeditev pohištva tudi ni možna). Potem se k eni socialki vsede ženska in ji razkriva svoje družinske probleme, njeni kolegi pa seveda tudi in sedaj stranki sedita za hrbtom obrnjeni druga proti drugi. Do kako mučnih situacij prihaja, to si lahko seveda mislite. In rešitev? »Iskra«, ki že nekaj let napoveduje svoj odhod v novo stolpnico (na ploščadi Trga revolucije), ali pa uresničitev zamisli, po kateri naj bi v bodoči soseski ŠŠ 7/1 eno nadstropje stolpnice odstopila socialnemu zavodu. Iskra bo izpraznila okrog 20 prostorov, toda na skrivaj upajo vsaj na sobico ali dve tudi v družbenopolitičnih organizacijah, kjer tudi niso v razkošju, kar se tiče prostora. Potemtakem bi s preselitvijo zavoda v Sosesko 7 (to je zaenkrat seveda le zamisel) ubili kar nekaj muh na en mah: prostor pod soncem bi dobili socialni delavci in pa vsi drugi, čakajoči na Iskro...